

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: XII

Muhalif, Yıl: 1., Sayı: 44., 17.11.2000-23.11.2000., s.09

Durmuş Hocaođlu, *Muhalif* Yazıları Sıra No: 41

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: XII”, *Muhalif*, Yıl: 1., Sayı: 44., 17.11.2000-23.11.2000., s.09

REAL POLİTİK

Alman siyâset tarihinin dünya literatürüne bir hediyesi olan **Real Politik**, teknik bir terim olarak ilk defa von Rochau tarafından 1853 yılında kullanılmış olup, Siyâset konusunda “olması gereken”e, yâni İdeal’e değil “olması mümkün olan”a, yâni Real’e yönelmeyi ifâde etmektedir. Her ne kadar teknik bir terim olarak mâzisi bu kadar kısa olsa da, Real Politik’in, hem fikir ve hem de tatbikat olarak kökenleri çok eskiye dayanmaktadır ve hattâ bütün tarih boyunca ondan başka bir fiilî siyâset de olmamıştır. Bu konuda siyâsî düşünce tarihinde sâdece üç örnek dahi yeterli olabilir: İdeal’e göre siyâset yapmayı telkîn eden Platon ile Real’e göre siyâset yapmayı telkîn eden Machiavelli. İbn Haldûn ise, Real Politik’in İslâm dünyasındaki en büyük ismi olarak göze çarpmaktadır. Fiilî siyâset tarihindeki en önemli iki örneği de yakın tarihimizden verelim: Dokuz yılda bir imparatorluğu hâk ile yeksân eden, Türk’ün köküne kıran getiren fındık beyinli, düşünme özürlü idealist siyâsetçi Enver Paşa ile, gücünün sınırlarını bilen ve o sınırı zorlayarak zâten bitme noktasına gelmiş bir milleti mâceralı risklere atmayan Mustafa Kemal Paşa.

Real Politik, asıl ve gerçek politikadır ve onun hâricindekiler realiteler dünyasında “edğâs-u ahlâm” kabîlinden fasa-fiso şeyler olmaya mahkûmdur. Tabiatıyla böyle iddiada bulunmak, İdeal’in değerini küçümsemeyi ve kaba ve basit bir realizm savunmasını meşrûlaştırmak demek değerdir; ancak, bilinmelidir ki, Siyâset, nihâf safhada, elle tutulan müşahhas ve mücessem bir netîcedir ve dahi “en iyi siyâset” demek, “en ideal siyâset” değeril, “en başarılı siyâset” demektir. **Başarı!** Siyâset budur efendiler! .. ve dahi, başarı ise ancak realiteye uygunluk ile kaabildir. Ondan ötesi, mütefekkirlerin, mütefelsiflerin, felâsifenin çok değerli, mücerret zihnî tartışmalarıdır.

Siyâset’te başarının her zaman için ideal olan yerine real olana yönelmekle elde edilebileceğini anlamak için fazla derin bir bilgiye ve fazla keskin bir zekâyâ da pek o kadar ihtiyaç yoktur: Zihni bulanmamış “vasat” ve “herhangi” birisi olmak yeter.

★★★

Bir kere daha ve vurgu ile: **Siyâset, adına “başarı” denen pahalı bir gıda ile beslenen dehşetengîz bir canavardır; eğer bu canavarın bu pahalı gıdası ez-kaza kesilecek olursa, ilk işi sâhibini yemek olur.**

İmdi: MHP'nin iktidar oluncaya kadar siyâset ile ilgisini konumuz itibâriyle iki ana başlık altında toparlayabiliriz:

1: Komünizm ve Siyâsî Kürtçülük başta olmak üzere Devlet, Millet ve Vatan aleyhtarı, bölücü ve yıkıcı fikir ve akımlara karşı, **tepkici milliyetçilik** refleksinin harekete geçirilmesi. Bu anlayış, MHP milliyetçiliğinin Devlet'e hem gönül ve hem de eylem açısından yakınlaşması sonucunu hâsıl etmiştir ki bütün milliyetçilik tarihimizin en belirgin özelliği olan Devlet müdâfaasının bir devlet fetişizimine dönüştüğü ve Devletçi Milliyetçilik'in yükseldiği kırılma noktası da burada ortaya çıkmaktadır.

2: Millet ve Milliyetçilik kavramları üzerine odaklanmış idealist ve romantik bir politika.

Daha önce de sözü edildiği üzere, Türklük kavramının Anadolu'nun daracık hudutları içesine sıkışarak boğulmasını önlemesi ve Dünya Türklüğü'nün bütünselliğini siyâsî (ve kültürel) olarak gündeme getirmesi bakımından Milliyetçi Hareket Partisi'nin ve Ülkücü Hareket'in, herşeye rağmen, bir hizmet ve başarı fonksiyonu sâhibi olduğu açıktır. Fakat yine bu sütunlarda da müteaddit kereler dile getirildiği gibi, bu hususta egemen olan karakteristik vasıf, **“realist”** olmaktan ziyâde **“ütopik bir idealizm”**dir. Üstelik, fikrî alt-yapısı çok zayıf, felsefî açıdan bir “sefâlet” içerisinde olan bir “idealizm”. Nitekim Sovyetler'in dağılmasından sonraki dönemde gayet vâzihan ve sarâhaten görülmüştür ki, Türk milliyetçilerinin en fazla gündemde tutmaya çalıştığı hususlardan olan “Esir Türkler” konusundaki bütün iddiaları çocukçadır: Son derece samimî ve fakat bir o kadar da içi boş, hayallerle örülmüş bir milliyetçiliktir bu. Bu naiflik konusundaki en sıcak ve tâze misal, daha birkaç hafta önce MHP'li bakan Abdülhâlık Çay'ın, henüz on yıl öncesinin “esir Türk illeri” olan beş Türk Cumhuriyeti'nin (Türk mü Türkî mi; o bile hâlâ belirsizdir!) büyükelçileri ile akdetmiş olduğu bir toplantının akabinde medyaya yaptığı, *“bizim bu konuda hiçbir ciddî bilgimiz bulunmadığını şimdi açıkça anlamış bulunmaktayız”* şeklindeki itirafıdır. Fakat Çay'ın bu itirafın sonraki sözleri şu tüyler ürpertici metaforudur: *“Anladık ki Leylâ da o kadar güzel değılmiş”*. Politik nezâket kaideleri açısından tam mânâsıyla bir pot olan — çünkü bu, düpe-düz *“siz de bir matah değılmişsiniz”* demekten başka bir anlam taşımaz — bu garâbet cümleinin vehâmetini telâfî edebilmek için müşârünileyhin hemen akabinde eklediği *“... ve Mecnûn da o kadar yakışıklı değılmiş”* ibâresine rağmen fecâatin setredilmesi mümkün değıl: Bir “Türklük profesörü” olan ve bu vâdide isim yapmış bulunan bu zâtın bu müthiş “idrâk ve ferâset” (!) noktasına varabilmesi için bunca zamanın heder olmasının ve iktidar mevkiine gelmesinin îcap etmesi, Siyâsî (ve hattâ Kültürel) Türk Milliyetçiliği için kelimenin tam ve teknik mânâsıyla muhteşem bir skandalın başka birşey değıldir.

Evet; doğru-doğru, dos-doğru: Türk Milliyetçiliği, hep samimî, hep ihlâslı, hep fedâkâr, hep idealist; ama hep tepkici ve fikrî bakımından da hep “çocuk” olmuştur! Hep bulûğa ermemiş, saf bir çocuk; hep derinliksiz, hep sathî, hep hayalci! Bunun için de her zaman istismara, kullanılmaya ve dahi kullanıldıktan sonra da bir kenara atılmaya açık, elverişli; bunun için de başarısızlığa mahkûm. O, başlangıcından beri hep böyledir; böyle gelmiştir, el'ân dahi böyledir ve böyle gitmekte, bu hâl ve gidişini değıştirmek için bir irâde göstermekte değıldir.

İşte bu naif milliyetçilik, en sıkı imtihanını iktidar ortaklığı ortamında vermiş; hayaller ile beslediği başı Realite'nin sert kayasına çarpmıştır.

MHP, Real Politik — ya da diğeri adıyla Gerçek Politika ile — ancak 18 Nisan'dan sonra yüz-yüze gelmiştir. Gelmiştir amma, dostlar, açıkça görülmektedir ki, fikrî yetersizlik, bu gerçeklikten gerekli derslerin istihracına hâlâ ciddî mânâda bir mânî teşkil etmektedir. Burada “gerçeklik” aynı zamanda Devlet'in “gerçek” — veya “derin” — yüzü anlamındadır da.

Fakat fazla haksızlık da etmeyelim: Bütün mâzisi boyunca bu konuda hiçbir ciddî ön hazırlığı olmayan romantik bir siyâset anlayışının başarı kazanması beklenemez.

Şimdi, MHP'nin işbu Real Politik'in ağırlığı altında nasıl ezildiğinin, kendisini çok bâriz bir şekilde gösterdiği birkaç mühim alandan söz etmek isterim:

1°: Hâricî Siyâset: Dış Türkler, Kıbrıs, Ermeni Meselesi ve Avrupa Birliği konuları.

2°: Dâhilî Siyâset: Kürt Meselesi ve Hukuk Devleti ve bunun bir uzantısı olarak Başörtüsü meselesi.

Dikkat edilecek olursa hemencecik farkedilebilecektir ki, başı Realite'nin ve Derin Devlet'in kayasına çarpan MHP'nin bu konularda elle tutulur ciddî bir tezi yoktur: Başka mahfiller veya Devlet — veya “Derin Devlet” — tarafından tarafından hazırlanıp kotarılarak sahneye getirilen tezler karşısında MHP şaşkın bir konumda durmakta ve çoğunda da, tahmin edilenin aksine kolaylıkla iknâ edilebilmektedir. Dış Türkler konusundaki skandala yukarıda kısaca temas ettik. Gelelim diğerlerine. Bu konularda, daha önce “altıyüz profesörün rahle-i tedrisâtından” — buradaki “tedrisât” kelimesinin gülünçlüğü şu anda bakanlık koltuğunda oturan bir MHP'li zâta âittir — geçirilmiş olan MHP'nin bu hassas mevzûlarda ne gibi bir tezi bulunduğunu bilen var mı? Sâdece, en fazlasından, bir zamanlar Necdet Calp'in “Sattırmam Efendim!”ini hâtırlatan “Olmaz Efendim!” den başka! Pek âlâ; olmaz, tamam! Ama ne olur? Bilen varsa beri gelsin! Dış Türkler gibi bir mevzûda bir tezi olmayan MHP'nin Kıbrıs'taki, Ermeni meselesindeki, Avrupa Birliği konusundaki, iler-tutar, adına “milliyetçi” denebilecek ve “milliyetçilik farkını farketirebilecek” tezleri nelerdir?

Gelelim dâhilî siyâsette ele aldığımız mevzûlara. Kürt Meselesi ve Başörtüsü meselesinde MHP'nin Seçim'den önceki iddiası — ki böyle iddialara “tez” diyemeyiz; Tez kelimesinin bir haysiyeti vardır — “erkeklik raconu”ndan başka ne idi? Evet ne idi ve ne oldu?

Altında MHP'nin de imzâsı bulunan Hükûmet-i Hâzıra tarafından Apo'nun îdâmı konusunda 12 Ocak tarihinde alınan meş'um kararın unutulmadığını ümîd ederek, bu konuda yazdığım “Kara Çarşamba” başlıklı bir gazete fıkrasından burada bir miktar aktarmakla yetineceğim. [Ayyıldız; 17 Ocak 2000, Pazartesi]:

“12 Ocak 2000, çarşamba günü, tarihimize bir utanç lekesi olarak geçecektir; bir kara leke; bir kara gün.

“12 Ocak 2000 tarihini, **Kara Çarşamba** olarak nitelendiriyorum.

“• **12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır.** Çünkü; ilk önce ve herşeyden önce ve herşeyden mühim olarak; özgürlük ve bağımsızlık bilinci örselenmesinin, bir virüs gibi, hiç akla-hayâle gelmeyecek bir yere; özgürlük ve bağımsızlık uğruna, seve-seve ateşe dalan pervâneler gibi, kendisini gözünü kırpmadan ateşe atan, genç göğsünü kızıl mermilere siper etmekte bir ân bile tereddüd etmeyen bir neslin — ki onlar bir zamanlar “zamâne sahâbeleri” diye anılırdı— siyâsî temsilcisi olduğu sanılan; özgürlük ve bağımsızlık bilincinin somutlaşmış, teşahhus ve tecessüm etmiş, el ile tutulur hâle gelmiş şekli demek olarak da târif edilebilecek olan Ülkücü-Milliyetçi câmiaya da — en azından birkısmına — sıçramış olduğunun tescil edildiği tarihtir.

“Bu ifâde kesmedi; Hayır! Hayır. Şöyle demeliyim: Birçok hususta eleştirdiğim, yerden yere çarparak eleştirdiğim; ama, herkes gibi benim de vatan-devlet-millet perverlikte, bağımsızlık ve özgürlük bilincinde son sınır olarak kabul ettiğim; hepsini “kaya” gibi sandığımız, hepsini “zamâne sahâbesi” kabul ettiğimiz o câmianın aslında tamâmının hiç de öyle mono-blok olmadığını; en azından birkısmının, iktidâra gelince, iktidârın tadını alınca, iktidar denen şehvetin tadı damağına deyince, “ötekiler”den pek de farklı olmayabileceklerinin, iknâ odalarında nasıl da iknâ edilebileceklerinin; onların da pekâlâ, öğleyin şehit cenâzesinde gösteri yapıp, akşama, “bilmediğimiz şeyler varmış, söylendi, iknâ edildik” diyebileceklerinin bilfiil tescil edildiği tarihtir.

“• **12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır.** Çünkü; Gazzalî'nin, oğluna vasiyet ederken, meâlen, “Ey Oğul! Siyâsetçilerden uzak dur! Sofralarına oturma; yedikleri haramdır! Sohbetlerine katılma; söyledikleri yalandır!” diye özetlenebilecek olan tarih çapındaki tavsiyesinin milli-milsiz her siyâsetçi için geçerli olabileceğinin tescil edildiği tarihtir.

“• 12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır. Çünkü; Türkiye’nin, Batı karşısında kendi başına, özgür ve bağımsız olarak bir politika tâkip etmesinin hemen-hemen bütünüyle imkânsızlaştığının tescil edildiği tarihtir.

“• 12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır. Çünkü; Batı karşısında eğile-eğile doğrulma kaabiliyetinin sıfıra müncer olduğunun, başların artık göğüslere yapıştığının tescil edildiği tarihtir.

“• 12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır. Çünkü; “sonra Kürtler sizi döver” diyerek, bütün cihânın hâlâ kendisinden korktuğu Türk’ün Kürt ile korkutulduğunun; Kurd’un Kürd’e, Kurt eliyle yedirildiğinin tescil edildiği utanç tarihidir.

“•... ve nihâyet, 12 Ocak 2000, “Kara Çarşamba”dır. Çünkü; bu tarih, “Büyük Operasyon’un Birinci Safhası”nın başarı ile tamamlandığının tescil edildiği tarihtir.”

Şimdi aynı parti Apo’nun îdâmını hâlâ Kamuoyu’na karşı bir siyâsî propaganda malzemesi olarak kullanmaya devam ediyor; ama, nasıl inanacağız? Biliniz ki bu saatten sonra İmrâlî Pâdişahi’ni asmak için artık manda gibi bir yürek sâhibi olmak dahi yetmeyecektir.

Gelelim Hukuk Devleti meselesine: Siyâsî Milliyetçiliği kendisine şîar edinmiş olan MHP’nin utanç verici “5+5” formülasyonu için takındığı hukuk-dışı tavır ve Meclis’in irâdesini kabz ve tevkîf etmeye kadar varan despotizmi; ve kezâlik, **KHK** konusundaki hukuk-dışılığın müdâfaa etmedeki celâdeti ve Hukuk mücâdelesini veren Sezer’e karşı cepheleşmesi nasıl bir hak-hukuk anlayışı ile kaabil-i te’lif addedilebilir?

★ ★ ★

İşte bu noktada, daha önce sözünü ettiğimiz şu suâli bir kere daha soralım:

Milliyetçilik’i kendisine birincil bir ilke ittihaz edinen siyâsî bir hareketten neler beklemekteyiz veya beklemeliyiz? Yâni, Türkiye, Türk Milliyetçileri tarafından idâre edildiği takdirde, ‘diğer’, ‘herhangi’ siyâsî iktidarlara olan farkı ne olacaktır?

Hâtırlanacağı gibi buna “**Milliyetçilik farkı**” demiş ve sonra da şöyle bir târifte bulunmuştuğ: **SİYÂSÎ MİLLİYETÇİLİK, “SİYÂSETTE MİLLİYETÇİLİK FARKI” DEMEKTİR.**

★ ★ ★

Şimdi, buna göre: Milliyetçilik’i kendisine birincil bir ilke ittihaz edinen MHP’den ne umuldu, ne bulundu? MHP’nin ‘diğer’, ‘herhangi’ siyâsî iktidarlara olan farkı ne oldu?

Ve tekrar soralım: **Böyle bir fark görebiliyormusunuz?**

★ ★ ★

Netîce-i kelâm, herkesin alması gereken mühim bir ders olmaktadır: Tarihî MHP Tecrübesi’nin kör gözlerin dahi farkedebileceği şekilde izhâr ettiği üzere, Türk Milliyetçiliği’nin Siyâset alanındaki farkının ne olduğu belirsizdir; çünkü, birçok sebebinden birisi budur: Real Politik’ten mahrum olmak! MHP Tecrübesi, Ütopik ve Devlet-Merkezli bir milliyetçiliğin, Realite’ye ve Devlet’e çarpınca ne gibi hallere dūçar olabileceğinin tarihî vesikası hükmündedir.

☞☞